

SAHİH-İ BUHÂRÎ'DE
EBUBEKİR SİDDÎK (R.A.)

Abdullah ibni Umer (R) şöyle demiştir: Biz, Peygamber (S)'in hayâtı zamanında: İnsanlar arasında fulân fulândan hayırlıdır, fulân da fulân kimseden hayırlıdır, diye konuşurduk. Neticede Ebû Bekr'i, sonra Umer ibnu'l-Hattâb'ı, sonra Usmân ibn Affân'ı (Allah onların hepsinden razı olsun) hayırlıdır, derdik.

İbn-i Abbâs (R)'tan: Peygamber (S): "Ümmetinden birini sevgisi samîmi ve silinmesi kâbil olmayan bir dost edinecek olsaydım, hiç şüphesiz Ebû Bekr'i edinirdim. Fakat o benim dîn kardeşim ve (hazarda, seferde) sahibim, arkadaşımıdır" buyurmuştur.

İbni Abbâs'tan (R) gelen hadîste Peygamber (S): "Eğer bir halîl edinecek olsaydım, elbette onu (Ebû Bekr'i) halîl edinirdim. Fakat İslâm kardeşliği daha üstündür" buyurmuştur.

Abdullah ibni Ebî Muleyke şöyle demiştir: Bir kerre Küfe ahâlîsi (yânî Küfe kaadısı Abdullah ibn Utbe ibn Mes'ûd), Abdullah ibnu'z-Zubeyr'e, *dedenin mîrâsı* hakkında bir mektûp yazıp bu mes'eleyi sordu. İbnu'z-Zubeyr de: Hakkında Rasûlullah (S)'ın "Eğer İslâm Ümmeti içinden bir kimseyi sâdik, samîmi dost edinecek olsaydım, muhakkak onu dost edinirdim" buyurmuş olduğu zât (yânî Ebû Bekr), *dedeyi, mîrâs hükmünde baba yerine* koymuştur, diye cevâb verdi.

Cubeyr ibni Mut'ım (R) şöyle demiştir: Bir kerre Peygamber (S)'in yanına bir kadın geldi. (Giderken) Peygamber kadına tekrar kendisine müracaat etmesini emretti. Kadın sanki Peygamber'in ölümünü ta'rîz ederek:

- Ben gelir de seni bulamazsam? diye sordu. Peygamber:
- Şâyet beni bulamazsan Ebû Bekr'e müracaat et buyurdu.

Ammâr-ibn Yâsir (R) şöyle demiştir: Ben Rasûlullah (S)'ı gördüğümde, O'nun beraberinde (ilk müslümânlar olarak) beş köle, iki kadın, bir de Ebû Bekr'den başka kimse yoktu, diyordu..

Ebu'd-Derdâ (R) şöyle demiştir: Ben Peygamber (S)'in yanında oturuyordum.. Bu sırada Ebû Bekr, elbisesinin eteğini diz kapaklarını açıncaya kadar toplayarak (telâşla) çıkageldi. Peygamber bize:

- "Arkadaşınıza gelince, o birisiyle çekişmiş olacak" buyurdu.

Ebû Bekr selâm verdi ve:

- Yâ Rasûlallah! Benimle Hattâb oğlu arasında bir şey (bir çekişme) oldu. Ben bu çekişmede Umer'e tecâvüz ettim. Sonra pişman oldum da kendisinden beni affetmesini istedim. Fakat Umer kabul etmedi. Ben de Sana geldim, dedi.

Bunun üzerine Rasûlullah üç kerre:

— "Allah seni mağfîret etsin yâ Ebû Bekr!" dedi Sonra Umer de bu dargınlıktan pişman oldu da Ebû Bekrim evine gitti ve:

— Ebû Bekr burada mı? diye sordu.

Ev halkı:

— Hayır, burada değil, diye cevâp vermeleri üzerine, Umer de Peygamber'in huzuruna geldi ve O'na selâm verdi.

Bu sırada Peygamber'in yüzü değişmeye başladı. Hattâ Ebû Bekr korktu da iki dizi üzerine çöktü ve iki kerre:

— Yâ Rasûlallah! Vallâhî bu işte Umer'den ziyâde ileriye gitmişimdir, dedi.

Bunun üzerine Peygamber (hepimize hitaben):

— "Şübhesiz ki, Allah beni size peygamber göndermişti. Bunu size tebliğ ettiğimde hepiniz bana: 'Yalan söyledin' demiştiniz. Ebû Bekr ise: 'Doğru söyledin' demiş ve bana canı ile, malı ile yâr ve yardımcı olmuştur' buyurdu.

Sonra Rasûlullah iki kerre:

— "Şimdi sizler benim bu dostumu, bu nisbeti ve bu hususiyeti, ile bana bırakırsınız değil mi?" buyurdu.

Râvî Ebu'd-Derdâ: Ebû Bekr, hakkında Peygamber'in ortaya

koyduğu bu büyütmeden sonra artık o'nun hatırı için hiç incitilmedi, demiştir.

Amr ibnu'l-Âs (R) şöyle tahdîs etmiştir: Peygamber (S) Amr'ı Zâtı Selâsil ordusu üzerine kumandan yapıp göndermişti. Amr dedi ki: Bu gazveden döndüğümüzde Peygamber'in huzuruna geldim ve:

— İnsanların hangisi sana en sevimlidir? diye sordum.

Peygamber:

— "Âişe'dir" dedi.

Ben:

— Erkeklerden en sevimli olan kimdir? dedim.

Peygamber:

— "Âişe'nin babasıdır" buyurdu.

Ben:

— Sonra kimdir? dedim.

Peygamber:

— "Sonra Umer İbnu'l-Hattâb'dır" buyurup, birtakım adamların adlarını saydı.

Ebû Hureyre (R) şöyle demiştir: Ben Rasûlullah (S)'den işittim, şöyle buyuruyordu: "Bir çoban, sürüsünün içinde bulunduğu sırada sürüye kurt saldırdı ve ondan bir koyun aldı. Çoban (ondan koyunu geri almak için) ardından araştırdı. Derken kurt çobana döndü de:

— Yırtıcı hayvanın (sürüye saldıracağı o fitne) gününde, koyun sürüsünün benden başka çobanı bulunmayacak o günde, koyunu benden kim kurtarır? dedi.

Ve yine bir adam bir sığırın üzerine yük yüklemiş olarak onu sevkeder giderken, sığır o kimseye yüzünü çevirdi de onunla kelâm edip:

— Ben bunun için yaratılmadım, lâkin ben tarla sürmek için yaratıldım, dedi".

(Râvî dedi ki:) İnsanlar (bu hikâyeden hayret ederek):

— Subhânallah! dediler.

Peygamber ise:

— "Ben bu hayvanların böyle söz söylediklerine inanıyorum, Ebû Bekr de, Umer İbnu'l-Hattâb da (inanıyorlar)" buyurdu.

Ebû Hureyre (R) şöyle demiştir: Ben Peygamber (S)'den işittim, şöyle buyuruyordu: "Ben kendimi ru'yâmda üzerinde bir kova olan bir kuyu başında gördüm. O kuyudan Allah'ın dilediği kadar su çektim. Sonra kovayı Ebû Kuhâfe'nin oğlu aldı, o da kova ile bir yâhud iki kova su çekti. Ebû Kuhâfe oğlu Ebû Bekr'in su çekmesinde bir zayıflık vardı. Allah Ebû Bekr'e bu za'findan dolayı mağfîret etsin. Sonra bu küçük kova büyük bir kovaya dönüştü. Onu Umer İbnu'l-Hattâb aldı. Ben insanlar içinde Umer'in çekişi gibi su çekebilecek kuvvette kavî ve kâmil bir kişi göremedim. Nihayet insanlar o kuyu başını develerin sulak ve eylek yeri edindiler" .

Abdullah ibn Umer (R) şöyle demiştir: Rasûlullah (S):

— "Kim giydiği elbisesini büyüklerek (yerde) sürüklerse, kıyamet gününde Allah ona (rahmet bakışıyla) bakmaz" buyurdu.

Ebû Bekr:

— Benim elbisemin iki tarafından birisi -ben onu sürünmekten korumazsam- muhakkak yerde sürünür (ne buyurursun)? diye sordu.

Rasûlullah:

— ' Sen kaftanını sürüklemeyi büyüklerek yapar değilsin" buyurdu.

Hadîsin râvîlerinden Mûsâ ibn Ukbe, Sâlim'e:

— Abdullah ibn Umer: "Kim izârmı yerde sürüklerse" sözünü zikretti mi? diye sordu.

Salim de:

— Ben babam Abdullah'tan ancak "Elbisesini" sözünü zikrettiğini işittim, demiştir..

Ebû Hureyre (R) şöyle demiştir: Ben Rasûlullah (S)'tan işittim, şöyle buyuruyordu:

— "Kim Allah yolunda (yânî Allah rızâsı için) şeylerden herhangi bir şeyden çift sadaka verirse, kapılardan, yânî cennet kapılarından: Ey Allah'ın kulu! Bu kapı hayırlıdır! diye çağırılır. Her kim de devamlı namaz kılanlardan olursa, o da (cennetin) namaz kapısından çağırılır. Cihâd ehlinde olan ise cihâd kapısından çağırılır. Sadaka verenlerden olan kimse ise sadaka kapısından çağırılır. Oruç tutanlardan ise oruç kapısından ve Reyyân kapısından çağırılır".

Ebû Bekr:

— Bu kapıların hepsinden çağırılan kimse üzerine bir zarar var mıdır? dedi.

Yine Ebû Bekr:

— Yâ Rasûlallah, bir kimse bu kapıların hepsinden çağırılır mı? diye sordu.

Rasûlallah:

— "Evet, hepsinden da'vet olunur ve ben senin onlardan olacağını ümîd ediyorum yâ Ebû Bekr!" dedi.

Âişe (R)'den, o, şöyle demiştir: Rasûlallah (S) vefat etti, Ebû Bekr, es-Sunh denilen yerde idi. Umer ayağa kalktı da:

— Vallahi Muhammed ölmedi, diyordu. Âişe dedi ki:

Umer yine:

— Vallahi gönlüme şundan başka birşey vâki' olmuyor: Rasûlallah ölmedi ve Allah o'nu muhakkak (dünyâda) diriltecek de (o'na öldü diyen) bir takım adamların ellerini ve ayaklarını kesecektir! dedi.

Ebû Bekr geldi. Rasûlallah'm yüzünden örtüyü açtı ve O'nu öptü de:

— Babam, anam sana feda olsun. Sen ölü olarak da, diri olarak da tertemizsin. Nefsim elinde olan Allah'a yemîn ederim ki, Allah sana ebeden iki ölüm taddırmayacaktır, dedi.

Sonra odadan dışarıya çıktı da:

— Ey Rasûlallah'ın ölmediğine yemîn eden adam, yavaş ol, acele etme! dedi.

Ebû Bekr konuşunca Umer oturdu. Ebû Bekr Allah'a hamd ve sena etti de şöyle dedi:

— Dikkat edin! Kim Muhammed'e tapıyorsa, bilsin ki Muhammed ölmüştür. Kim Allah'a ibâdet ediyorsa, bilsin ki Allah, ölmeyecek olan diridir. Yüce Allah o'na: "Muhakkak sen de öleceksin, onlar da elbet ölecekler" buyurdu. Yine Allah şöyle buyurdu: "Muhammed bir rasûlden başka (birşey) değildir. Ondan evvel daha nice rasûller gelip geçmiştir. Şimdi o, ölür yâhud öldürülürse ökçelerinizin üstünde (geriye) mi döneceksiniz? Kim iki ökçesi üzerinde (ardına) dönerse, elbette Allah'a hiçbir şeyle zarar yapmış olmaz. Allah şükredenlere mükâfat verecektir".

Râvî dedi ki: Bunun üzerine insanlar sessizce ağlamağa başladılar .

Yine Râvî dedi ki: Bu sırada Ensâr, Benû Sâide sakîfesinde, Sa'd ibn Ubâde'nin yanında toplanmışlar ve:

— Bizden (Ensâr'dan) bir emîr, sizden (Muhâcirler'den) bir emîr olsun, diyorlarmış.

Bunu haber alan Ebû Bekr es-Siddîk, Umer ibnu'l-Hattâb ve Ebû Ubeydetu'bnu'l-Cerrâh onların yanına gittiler. Umer konuşmaya davrandı. Ebû Bekr onu susturdu.

Umer:

— Vallahi ben bu davranışla ancak benim hoşuma giden ve Ebû Bekr'in ulaşamayacağından korktuğum bir konuşmayı hazırlamak istedim, der idi.

Sonra Ebû Bekr konuştu. O, insanların en belîğ söz söyleyeni olarak konuştu ve sözleri içinde:

— Biz(Kureyşli)ler emirler, sizler ise vezirlersiniz, dedi. Bunun üzerine Habbâb ibnu'l-Munzir:

— Hayır vallahi bunu yapmayız. Bizden bir emîr, sizden bir emîr olsun, dedi.

Bunun üzerine Ebû Bekr:

— Hayır. Lâkin biz (Kureyşli)ler emirleriz, sizler vezîrlersiniz (yânî müsteşârlarsınız). Kureyş yurtça Araplar'ın ortası (yânî en şerefli), haseblerce (yânî huylar ve fiillerce) de en çok ve en hâlis Arap olanlarıdır. Bu sebeple Umer'e yâhud Ebû Ubeyde'ye bey'at ediniz, dedi.

Umer:

— Hayır, biz sana bey'at ediyoruz. Çünkü sen bizim seyyidimiz, hayırlımız ve Rasûlullah'a en sevgili olanımızsın, dedi.

Akabinde Umer, Ebû Bekr'in elini tutup ona bey'at etti, ardından insanlar da ona bey'at ettiler.

Âişe (R) şöyle demiştir: Peygamber'in (başı benim dizimde bulunduğu bir sırada üzerine bir baygınlık geldi. Sonra ayılınca) gözü açılıp evin tavanına doğru dikildi. Sonra üç defa:

— "Allah'ım beni er-Refîku'l-A'lâ zümresine kat" diye duâ etti.

Âişe (R) şöyle demiştir:

— Ebû Bekr ile Umer'in hutbelerinden her bir hutbe ile Allah muhakkak menfâat ihsan etmiştir. Yemîn olsun Umer bir takım adamların ellerini keseceğini söylemesiyle insanları korkutmuştur. Ve muhakkak onların içinde münafıklık olacaktı. Allah onları bununla Hakka döndürdü. Sonra muhakkak Ebû Bekr insanlara hidâyet (yânî doğru yolu) göstermiş ve onlar da (onun sözü ve zikrolunan âyeti okuması sebebiyle), âyeti okuyarak çıkıp gitmişlerdir:

"Muhammed bir rasûlden başka (birşey) değildir. Ondan evvel daha nice rasûller gelip geçmiştir. Şimdi o ölür yâhud öldürülürse, ökçelerinizin üstünde (geriye) mi döneceksiniz? Kim iki ökçesi üzerinde (ardına) dönerse, elbette Allah'a hiçbir şeyle zarar yapmış olmaz. Allah şükredenlere mükâfat verecektir" (Âl-i imrân: 144).

Muhammed İbnu'l-Hanefiyye şöyle demiştir: Ben babam Alî ibn Ebî Tâlib'e: —Rasûlullah (S)'tan sonra insanların en hayırlısı hangisidir? diye sordum.

Babam:

— Ebû Bekr'dir, dedi.

Ben:

— Sonra kimdir? dedim

Babam:

— Sonra Umer'dir, dedi.

Ben, "Usmân" denilmesinden korktum da:

— Umer'den sonra sensin, dedim.

Babam:

— Ben müslümânlardan bir adam olmaktan başka birşey değilim, dedi.

Âişe (R) şöyle demiştir: Rasûlullah (S)'ın yaptığı seferlerin birinde beraberinde yola çıktık. Ya Beydâ'ya, ya da Zâtu'l-Ceyş'e vardığımızda (yanımda ariyet olan) bir gerdanlığım koptu. Onun aranması için Rasûlullah bekledi. İnsanlar da o'nunla beraber beklediler. Hâlbuki bir su yanında değillerdi; beraberlerinde de su yoktu. İnsanlar Ebû Bekr'e gelip:

— Âişe'nin yaptığını görüyor musun? Rasûlullah'ı da, O'nunla beraber insanları da (yollarından) alıkoydu. İnsanlar su başında değiller, yanlarında su da yok! dediler.

Ebû Bekr yanıma geldi. Rasûlullah başını dizimin üzerine koyup uyumuştı. Ebû Bekr:

— Sen Rasûlullah'ı da, insanları da yolundan alıkoydun. Su başında değiller, yanlarında da su yok! dedi.

Âişe dedi ki: Ebû Bekr beni azarladı ve Allah'ın, onun söylemesini istediği şeyleri söyledi, eli ile de böğrümü dürtmeye başladı. Beni kıpırdamaktan Rasûlullah'ın dizim üzerinde bulunmasından başka hiçbirşey men' etmiyordu. Rasûlullah sabah oluncaya kadar uyudu, hiç su yoktu. İşte bunun üzerine Allah, Teyemmüm (Mâide:6) âyetini indirdi. İnsanlar teyemmüm ettiler.

Useyd ibn Hudayr (R):

— Yâ Ebû Bekr hanedanı! Bu sizin ilk bereketiniz değildir, dedi.

Âişe: (Sonra, gideceğimiz sırada) üzerine bindiğim deveyi kaldırdık ve gerdanlığı altında bulduk, demiştir.

Ebû Saîd el-Hudrî (R) şöyle demiştir:

Peygamber (S):

"(Ey müstakbel müslümânlar!) Sahâbîlerime sövmeyiniz. Sizden biriniz Uhud Dağı kadar altın sadaka verse, sahâbîlerden birinin iki avuç (hurma) sadakasına erişemez, bunun yarısına da ulaşamaz" buyurdu.

Ebû Mûsâ el- Eş'arî haber verdi ki, kendisi evinde abdest alıp sonra dışarıya çıkmış. Evden çıkınca:

— Bu günümde muhakkak Rasûlullah'tan ayrılmayacağım ve muhakkak O'nun maiyyetinde olacağım diye ahdettim.

Râvî dedi ki: Ebû Mûsâ bu niyetle Mescid'e geldi ve Peygamber (S)'i sordu. Mescidde bulunanlar:

— Peygamber Mescid'den çıktı ve şu tarafa yönelip gitti, dediler.

Ben de Mescid'den çıkıp Peygamber'i sora sora izi üzerinde arkasından gittim. Nihayet Peygamber'i *Erîs* Kuyusu'na (kuyunun bulunduğu bostana) girmiş buldum. Ben de kapının yanına oturdum. Bu bostanın kapısı hurma dalından yapılmıştı. Nihayet Rasûlullah hacetini yerine getirip abdest aldı. Ben de kalkıp o'nun yanına vardım. Gördüm ki, Rasûlullah *Erîs* Kuyusu'nun ağzındaki bileziğin (yâhud kuyu ağzının etrafına örülmüş düz taşların) ortasına oturmuş ve (serinlemek için) iki baldırını açarak kuyuya sarkıtmıştı. Ben Rasûlullah'a selâm verdim. Sonra geri dönüp kapının yanına oturdum.

Ve kendi kendime:

— Artık bugün ben muhakkak Rasûlullah'ın kapıcısı olacağım, diye karar verdim.

Bu sırada Ebû Bekr geldi, kapıyı çaldı. Ben:

— Kimdir o? diye sordum.

— Ebû Bekr! dedi.

— Biraz bekle, dedim, Sonra gittim ve,

— Yâ Rasûlallah! Şu bekleyen Ebû Bekir, (yanınıza gelmek için) izin istiyor, dedim.

Rasûlullah:

— "Ona izin ver ve kendisini cennetle müjdele" buyurdu.

Hemen geri döndüm ve Ebû Bekr'e:

— Gir! Hem Rasûlullah seni cennetle müjdeledi, dedim.

Ebû Bekr içeriye girdi ve kuyu bileziğinde Rasûlullah'ın sağ tarafında o'nun yanına oturdu. Ve Rasûlullah'ın yaptığı gibi baldırlarını açarak ayaklarını kuyuya sarkıttı. Sonra ben dönüp (kapı yanındaki yerime) oturdum. Ben, (evden çıkarken) kardeşimi abdest alıp arkamdan bana yetişmek üzere bırakmıştım. Kardeşimi kasederek:

— Allah fulân kuluna hayır kasederse, şimdi o da buraya gelir, diye hatırladım.

Bu sırada bir insan kapıyı salladı.

— Kimdir o?

dedim.

— Umer ibnu'l-Hattâb'dır!
diye cevâb verdi.
— Yavaş ol, biraz bekle,
dedim.

Sonra Rasûlullah'a geldim, kendisine selâm verip:
— (Yâ Rasûlallah!) Şu bekleyen Umer ibnu'l-Hattâb'dır, izin istiyor, dedim.
Rasûlullah:
— "Ona izin ver ve kendisini cennetle müjdele" buyurdu.
Geldim ve Umer'e:
— Gir, Rasûlullah seni cennetle müjdeledi, dedim.

Umer de girdi ve kuyu ağzındaki bilezikte, Rasûlullah'ın sol tarafına oturdu. O da iki ayağını kuyuya sarkıttı. Sonra ben kapı yanındaki yerime dönüp oturdum. Yine (kardeşimi hatırlayarak):
— Allah fulân kimseye hayır ve saadet dilerse, o da buraya gelir, (bu saadete erişir), dedim.
Yine bir insan geldi, kapıyı hareket ettirdi.
— Kimdir o?
dedim.
— Usmân ibnu Affân'dır,
dedi.
— Yavaş ol, biraz bekle, dedim.

Ve Rasûlullah'a gelip haber verdim.

Rasûlullah:

— "Ona izin ver ve kendisine, erişecek belâ ve imtihan üzerine onu cennetle müjdele" buyurdu.

Ben de geldim ve Usmân'a:

— Gir, Rasûlullah sana erişecek belâ ve musibet üzerine cennetle müjdeledi, dedim.

O da girdi. Fakat kuyu bileziğini dolmuş buldu da Rasûlullah'ın karşısında başka tarafa oturdu.

Saîd ibnu'l-Müseyyeb: İkisinin Peygamber'in beraberinde, Usmân'ın da karşılarında oturmuş olmasını ben onların kabirleriyle te'vîl ettim, dedi.

Enes ibn Mâlik (R) şöyle tahdîs etmiştir: Peygamber (S) bir defasında Ebû Bekr, Umer ve Usmân ile birlikte Uhud Dağı'na çıkmıştı. Orada buldukları sırada dağ onları salladı. Bunun üzerine Peygamber: "Ey Uhud, sabit ol! Bil ki senin

üstünde bir peygamber, bir sıddîk (çok doğru seciyeli bir zât), iki de şehîd bulunuyor" buyurdu.

İbn Abbâs (R) şöyle demiştir: Ben, Umer ibnu'l-Hattâb tâbutu üzerine konmuş olduğu hâlde onun için Allah'a duâ eden cemâatin içinde ayakta dikildim. Bu sırada bir adam arkamda dirseğini omuzum üzerine koymuş da şöyle diyordu:

— (Yâ Umer!) Allah sana merhamet etsin! Ben muhakkak Allah'ın seni iki dostunla (Peygamber ve Ebû Bekr'le) beraber bulunduracağını kuvvetle umuyordum. Çünkü ben, Rasûlullah (S)'tan çok defa: "Ben, Ebû Bekr ve Umer'le şöyle oldum; ben Ebû Bekr ve Umer'le şöyle yaptım; ben Ebû Bekr ve Umer'le şuraya gittim" derken işitir dururdum. Bunun için ben, Allah'ın seni muhakkak iki dostunla beraber bulunduracağım kuvvetle ümîd ederdim.

(İbn Abbâs dedi ki:) Bir de dönüp baktım ki, bu sözleri söyleyen Alî ibn Ebî Tâlib (R)'dir .

Urvetu'bnu'z-Zubeyr şöyle demiştir: Ben Abdullah ibn Amr'a müşriklerin Rasûlullah'a yaptıkları işkencenin en şiddetlisini sordum. Abdullah ibn Amr (R) şöyle dedi: Ben günün birinde Peygamber (S) Ka'be'nin Hıcr'ında namaz kılarken yanına Ukbe ibn Ebî Muayt'ın geldiğini gördüm. Ukbe, Peygamber'in ridâsını toplayıp boynuna koydu ve O'nu şiddetli bir boğuşla boğmağa başladı. Tam bu sırada Ebû Bekr geldi ve nihayet onu Peygamber'den uzaklaştırdı da: "Siz bir adamı, Rabbim Allah'tır demesiyle öldürür müsünüz? "Hâlbuki O size Rabbinizden apaçık mu'cizeler de getirmiştir..." " âyetini söyledi .

**SAHİH-İ MÜSLİM'DE
EBUBEKİR SİDDİK (R.A.)**

Ebû Bekir (R) şöyle demiştir: Biz mağarada iken başlarımızın üzerinde müşriklerin ayaklarını gördüm. Ve :

— Yâ Resûlallah! Birisi ayaklarına baksa; ayaklarının altında bizi görecektir! dedim.
«Yâ Ebû Bekr, üçüncüsü Allah olan iki kişiyi sen ne zannediyorsun!» buyurdular.

Ebû Saîd (R) rivayet etti ki, Resûlullah (S) minberin üzerine oturarak şöyle buyurmuş:
«Bir kul ki, Allah kendisini dünya nimetlerini vermekle kendi nezdindekiler arasında muhayyer bırakmış, o da onun nezdindekileri seçmiştir.» Bunun' üzerine Ebû Bekr ağlamış ve ağlamış. Sonra şunu söylemiş ;

— Sana babalarımızı, annelerimizi feda ettik.

Ebû Saîd demiş ki, muhayyer bırakılan Resûlullah (S) idi. Ebû Bekr de onu en iyi bilenimiz idi.

Resûlullah (S) şöyle buyurdular:

«Şüphesiz ki, bana malı ve sohbeti hususunda insanların en cömerdi Ebû Bekr'dir. Ben dost ittihaz edecek olsaydım mutlaka Ebû Bekr'i dost ittihaz ederdim. Lâkin din kardeşliği (efdaldir). Mescidde Ebû Bekr'in kapısından başka hiç bir kapı bırakılmayacaktır.»

Abdullah b. Mes'ud (R) Peygamber'in (S) şöyle buyurduğunu söylemiştir:

«Ben dost ittihaz edecek olsam mutlaka Ebû Bekr'i dost ittihaz ederdim. Lâkin o benim kardeşim ve arkadaşımdır. Gerçekten Allah (C) sahibinizi *halil* ittihaz etmiştir.»

Abdullah (R)'dan farklı yollardan gelen rivayetler şöyledir:

Peygamber (S) şöyle buyurmuşlardır:

«Ben ümmetinden birini dost ittihaz edecek olsam, mutlaka Ebû Bekr'i ittihaz ederdim.»

«Dikkat edin, ben her dostun dostluğundan beraet ediyorum. Ben dost ittihaz edecek olsaydım mutlaka Ebu Bekr'i dost ittihaz ederdim. Muhakkak sâhibiniz Halîlullah'dır.»

«Ben dost ittihaz edecek olsam, mutlaka İbni Ebî Kuhâfe'yi (Ebu Bekr (R)) dost ittihaz ederdim!»

«Ben yeryüzü halkından dost ittihaz edecek olsam mutlaka İbni Ebî Kuhâfe'yi dost ittihaz ederdim. Lakin sîzin sahibiniz Halilullah'dır.»

«Dikkat edin, ben her dostun dostluğundan beraet ediyorum. Ben dost ittihaz edecek olsaydım mutlaka Ebu Bekr'i dost ittihaz ederdim. Muhakkak sahibiniz Halîlullah'dır.»

İbni Ebî Müleyke dedi ki: Ben Âişe'den (R) dinledim.

Kendisine:

— Resulüllah (S) yerine halife bıraksa, bu zât kim oturdu?

diye soruldu da:

— Ebû Bekr! dedi.

Müteakiben kendisine :

— Ebû Bekr'den sonra kim olurdu?

denildi:

— Ömer!

cevâbını verdi. Sonra kendisine:

— Ömer'den sonra kim?

dediler.

— Ebû Ubeyde b. Cerrah!

Ve bunda karar kıldı.

Cübeyr haber verdi ki : Bir kadın, Resûlüllah (S) den bir şey istemiş, o da kadına tekrar gelmesini emir buyurmuş. Bunun üzerine kadın :

— Yâ Resûlellah, ne buyurursun! Ya gelir de seni bulamazsam?
 demiş. (Kadın bu sözü ile ölümü kastediyordu.)

Resûlüllah (S),

«Beni bulamazsan Ebû Bekr'e gidiver!»

buyurmuşlar.

Âişe (R) şöyle demiştir:

Resûlüllah (S) hastalığında bana şöyle buyurdu:

«Bana Ebû Bekr'i ve kardeşini çağır da bir yazı yazacağım. Çünkü ben bir arzukeşin temenni etmesinden ve birinin, “Ben daha lâyıkıam” demesinden korkarım. Halbuki bunu Allah ve mü'minler kabul etmez. Yalnız Ebû Bekr müstesna!»

(Sahih-i Müslimi şerh eden *İmam Nevevî* diyor ki: «*Bu hadîsde Ebû Bekri Sıddîk'ın faziletine açık delil vardır. Peygamber (S) vefatından sonra vuku bulacak bâzı şeylere işaret buyurmuş, müslümanların Ebû Bekr'den başka kimsenin hilâfetini kabul etmeyeceklerini haber vermiş ve bunların hepsi olmuştur.* »)

Ebû Hüreyre (R) şöyle demiştir:

Resûlüllah (S):

«Bugün sizden kim oruçlu olarak sabahladı?» diye sordu.

Ebû Bekr:

— Ben! cevâbını verdi.

«Bugün sizden kim bir cenazenin arkasından gitti?» dedi.

Ebû Bekr:

— Ben! cevâbını verdi.

«Bugün sizden kim bir fakiri doyurdu?» diye sordu.

Ebû Bekr:

— Ben! cevâbını verdi.

«Ya bugün sizden hanginiz bir hastayı dolaştı?» buyurdular.

(Yine) Ebû Bekr:

— Ben! cevâbını verdi.

Bunun üzerine Resûlullah **Ebû Hüreyre (R)** şöyle demiştir:

«Bu hasletler bir kimsede toplanmaya görsün mutlaka cennete girer!» buyurdular.

Ebû Hüreyre (R) şöyle demiştir:

Resûlullah (S) buyurdular ki:

«Vaktiyle bir adam bir ineğini sürüyordu, üzerine yük yüklemişti. İnek ona bakarak: Ben onun için yaratılmadım. Ben ancak çift sürmek için yaratıldım, dedi.»

Bunun üzerine cemâat şaşarak ve inek konuşur mu diye ürkerek:

-Sübhanallah! dediler.

Resûlullah (S) de:

«Ben buna inanıyorum. Ebû Bekr'le Ömer de!» buyurdu.

Ebû Hüreyre (R) şöyle demiştir:

Resûlullah (S) buyurdular ki:

«Bir defa bir çoban koyunlarının içinde iken üzerine kurt saldırarak koyunlardan birini almış. Çoban onu tâkib etmiş, nihayet koyunu ondan kurtarmış. (Bu sefer) Kurt ona bakarak: Bu koyunlara yırtıcı gününde benden başka çobanları olmadığı günde kim bakacak! demiş.» Cemâat (yine):

—Sübhanallah! dediler.

Resûlullah (S) de:

«Ben buna inanıyorum. Benimle birlikte Ebû Bekr ile Ömer de» buyurdular.